

Scotland Yard zasahuje II.

V. P. Borovička

Scotland Yard zasahuje II

PRAHA 2005

V. P. Borovička: Scotland Yard zasahuje II

Vydání druhé.

Copyright © 2005 V. P. Borovička

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křížíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz,
v roce 2005 jako svou 971. publikaci.

Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2005 Richard Carrasco.

Korektorka Věra Pecharová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-748-X

BARONET

Praha 2005

V. P. Borovička

Scotland Yard zasahuje II

Obsah

Muž s dvojí tváří	9
Sličná knihovnice	23
Londýnský upír	35
Osudná záměna	53
Draze zaplacený omyl	75
Velká vlaková loupež	101
Operace Countryman	213

MUŽ S DVOJÍ TVÁŘÍ

Jeli z Londýna do Sussexu. Našli si ve vlaku prázdný oddíl. Chtěli být sami. Collins Maners byl fešák. Bylo mu třicet, vypadal dobře, vysoký, štíhlý, s ostře řezanou tváří filmového hrdiny. Přitom byl opravdovým hrdinou. Jako válečný pilot Royal Air Force se vyznamenal za náletů na cíle v nacistickém Německu. V roce 1946 byly v Anglii vidět stopy války ještě na každém kroku a letci měli stále vysoký kurz. Sandra Ollingová mohla na svém milenci oči nechat.

Seznámili se před týdnem na tanečním večírku. Byla to láska na první pohled a okouzlená Sandra věřila, že i na celý život. Teď byli na cestě k jejím rodičům. Těšila se, že jim ukáže svého vyvoleného, a věřila, že si ho také hned zamilují.

Collins rozbalil Timesy a řekl: „Podívej se, co tady je!“

„Přece nebudeš teď číst reportáž o fotbalu,“ kárala ho dívka a dodala: „Pojď ke mně, je mi zima.“

Nemohla jí být zima. Byl horký den a v jejich oddíle nešlo otevřít okno. Chtěla ho mít co nejbliž. Byla poprvé v životě moc šťastna.

„Žádný fotbal,“ řekl. „Vražda. A zrovna v hotelu, co jsme spali.“

„Neblázni, Collie, jaká vražda?“

„Hnusná. Zřejmě sadista. Umučil a zneužil nějakou dívku. Je tady taky fotka, jestli se chceš podívat.“

„Brr, ani za nic. V tom samém hotelu?“

„Jo. A ještě něco, Sandro. Já jsem tu holku znal. Zavraždili ji v tom pokoji, co jsme ho měli o víkendu.“

„V tom pokoji?“

„Neměli kam jít, všechno bylo obsazené.“

„O kom to mluvíš?“

„Byla tam s chlapem.“

„S jakým chlapem? S milencem?“

„Neznám ho. Ale možná, že ho sbalila na ulici. Měl jsem pocit, že s ním jde za peníze. Tak jsem jí půjčil klíče od pokoje. Když jsi odešla.“

„No, Collie!“

„Co jsem měl dělat? Bylo mi jí líto. Moc prosila.“

„A kam jsi šel ty?“

„Prospal jsem se pár hodin venku.“

„Kde venku, Collie? Proboha, co mi to povídáš?“

„Sedl jsem si na lavičku v tom malém parku za hotelem. Byla teplá noc. Když začalo svítat, tak jsem se vrátil.“

„Oni ji zabili?“

„Je to v novinách.“

„Kde, Collie!“

„V tom pokoji.“

„Kdy, Collie?“

„Tu noc.“

„Proboha, Collie, tu samou noc?“

„Jo, tu samou noc. Někdy nad ránem.“

„A tys jí půjčil klíče?“

„Říkal jsem ti to přece, Sandro. Půjčil jsem jí klíče.“

„A všechno je to v Timesech?“

„Ve všech novinách.“

„Všechno tam píšou?“

„Všechno ne, Sandro.“

„Proč ne všechno, Collie?“

„Protože novináři nevědí všechno.“

„A ty to víš?“

„Jo. Já to vím.“

„Ale odkud to víš, Collie?“
 „Ukázali mi ji.“
 „Kdo ti ji ukázal?“
 „Policajti. Ptali se mě, jak to bylo.“
 „Ukázali ti mrtvou? Kdy, Collie?“
 „Hned ráno. Nebo spíš až dopoledne.“
 „To muselo být strašné, Collie, vid’?“
 „Bylo to strašné. Nepředstavitelně ji zřídil. Bylo mi z toho pohledu špatně.“
 „Ale proč jsi mi nic neřekl, Collie? Proč mi to říkáš až teď, když už je to v novinách?“
 „Nechtěl jsem ti kazit náladu, Sandro.“
 Vzala Timesy a četla. Za chvíli tiše plakala. Její milenec si šel na chodbičku zapálit cigaretu. Byli v nekuřáckém kupé. Když se vrátil, dívala se na něj uplakaným pohledem.
 „Jak to, že toho tolik víš, Collie?“ zeptala se.
 „Četl jsem noviny.“
 „Jenže v těch není dohromady nic. Ani kde zemřela, ani jak. Odkud to víš, Collie?“
 „Od policajtů.“
 „Co tě vyslyšali?“
 „Nevyslyšali mě. Musel jsem mrtvou identifikovat. Chtěli vědět, jestli je to ta samá holka, co jsem jí půjčil klíče od pokoje.“
 „To je ale hrůza, Collie. Kdo to mohl udělat?“
 „Cvok.“
 „Jak to? Tys ho viděl? Ty ho znáš?“
 „Nikoho neznám! Ale viděl jsem ho. Vždyť jsem jim půjčil ty klíče.“
 „A policajtům jsi řekl všechno? Musíš jim pomoci, aby ho co nejdřív chytili. Takový zvrhlík patří na šibenici.“
 „Poslal jsem jim dopis.“
 „Komu?“
 „Inspektoru Corpsovi.“
 „Ty ho znáš?“

„Houby znám. Je to detektiv ze Scotland Yardu.“

„Odkud víš, jak se jmenuje?“

„Píší o něm ve všech novinách. Dostal ten případ na starost.“

„A cos mu napsal, Collie?“

„Všechno, co bylo třeba.“

„I o tom děvčeti?“

„Právě o tom děvčeti.“

„A tys ji vůbec neznal, Collie?“

„Samozřejmě že ne.“

„Přesto jsi docela cizí holce dal klíč od našeho pokoje?“

„Bylo to jen na hodinu na dvě, až když jsi odešla. Řekl jsem si, že počkám na lavičce, pak se vrátím a vyspím se.“

Collins Maners napsal v dopisu Scotland Yardu víc, než řekl své milence, především se přiznal, že zavražděnou slečnu Holsterovou znal už dobrý týden předtím. Inspektor Corps zavolal seržanta Dohertyho a společně si přečetli podivné sdělení. Přišlo do Scotland Yardu v pondělí.

„Vážený pane inspektore Corpsi,“ začal číst, odmlčel se a uvažoval. „Odkud ví, jak se jmenuju?“

„Ještě že jste detektiv, šéfe!“ řekl posměšně seržant Doherty. „Píší o vás ve všech novinách.“

„Považuju za svou občanskou povinnost informovat vás o některých okolnostech, týkajících se vraždy slečny Holsterové v hotelu v Notting Hillu.“

„Nikdy nevěřím vychloubačům!“ řekl seržant.

„Jakým vychloubačům?“

„Když někdo vystrkuje svoje občanské ctnosti a mává mi jimi před nosem, je podezřelý.“

„Pronajal jsem si hotelový pokoj minulou sobotu, ale se slečnou Holsterovou jsem se poprvé sešel teprve v tomto týdnu. Bylo to ve čtvrtek odpoledne. Vypili jsme spolu skleničku. Zatímco jsme se bavili, přišel za ní nějaký chlap a ona mi řekla, že se s ním

musí jít vyspat. Bylo mi to divné, když říkala, že musí, myslím, že jí šlo o peníze.“

„To znamená, že ta Holsterová byla prostitutka?“

„To neznámá nic, seržante. To, co píše tenhle chlap, nemusí být ještě pravda. Divné je, proč se přiznává, že ji znal.“

„Chce předejít událostem. Recepční hotelu ho viděl a všiml si také té krasotinky, co s ní byl na pokoji.“

„Když našli mrtvou, byl už dávno pryč?“

„Musel odejít někdy v noci. A už se nevrátil.“

„Kdyby se vrátil, tak by ho vyslýchali a nemusel by nám psát tenhle dopis. Tohle nebude tak docela vylhaná informace, seržante, poslouchajte dál: Slečna Holsterová mě požádala, jestli bych jí nepůjčil pokoj do dvou v noci, pak bych se mohl vrátit. Myslel jsem si, že bych s ní pak mohl být v posteli až do rána, a tak jsem jí dal klíč a řekl jsem jí, aby nechala otevřené dveře. Vrátil jsem se až ke třetí ráno a našel jsem ji.“

„Myslíte, že má čisté svědomí, šéfe?“

„V každém případě jde o cennou informaci. Teď už víme, co je zač. Je na pokoji s jednou ženskou, půjčí ho děvce z ulice a chystá se, že se s ní za to zadarmo pomiluje.“

„Místo aby si šel lehnout a pořádně se vyspal. Mně se to stejně nezdá, šéfe. Je až zbytečně moc ochotný. Tihle horlivci mívají něco za lubem.“

„Zaskočilo ho to. Přišel do pokoje a našel mrtvolu. Dál píše:

Byl jsem v hrozně situaci. Nevěděl jsem, co mám dělat, zavolat policii? Sebral jsem si věci a utekl jsem. Pak jsem ještě váhal, jestli se mám vrátit a říct, jak to bylo, ale měl jsem strach.“

„To zní docela upřímně, šéfe. Kdybychom věděli, co je to za chlapa...“

„Kdyby...!“ řekl inspektor Corps a četl dál dopis napsaný úhledně energickými tahy. „Myslím, že vám

posloužím, když vám toho chlapa popíšu. Asi tak třicet let, černé vlasy, malý knír. Mohl měřit asi tak metr sedmdesát. Hubený. Říkala mu Jacku a podle toho, jak se k sobě chovali, bych řekl, že to byl její starý známý. Četl jsem v Daily Telegraphu, že mě hledáte. Nechci se do toho zamotat, a tak jsem raději změnil jméno. Aspoň zatím. Přišel bych za vámi a všechno vám řekl osobně, ale vím, jaké bych z toho měl nepříjemnosti. Ale abyste viděli, že to myslím dobře, posílám vám tu věc, kterou mučil slečnu Holsterovou. Dostanete ji poštou. Najdete na ní moje otisky prstů, ale také další. Collins Dickinson Maners.“

„Collins Dickinson Maners?“ opakoval pomalu seržant Doherty. „Zavolám hned do kartotéky.“

„Bude to zbytečné. Píše přece, že to není jeho skutečné jméno. A ten dopis? Takhle vypadá každý druhý nebo třetí třicetiletý chlap.“

Začali samozřejmě v hotelu a zjistili, že hotelový pokoj si pronajal jakýsi Collins Maners, řádně se zapsal do knihy hostů, šel se svou dívkou nahoru, po chvíli si však odešli zatančit do baru. Když se v noci vrátili, otvíral jim vrátný. Pak došlo k vraždě, na pokoji ležela mrtvá prostitutka Holsterová a Maners zmizel.

„Víte, co je gól, šéfe? Před týdnem ze soboty na neděli byl v hotelu s jinou ženou. Zapsali se do knihy hostů jako manželé Manersovi.“

„Jak vypadala?“

„Recepční říká, že úplně jinak.“

„Celostátní pátrání!“ rozhodl inspektor Corps. „Fotku mrtvé rozeslat všem služebnám a popis toho chlapa taky. Ale novinářům ani muk.“

„Proč, šéfe? Pomohli by nám.“

„Nepomohli. Vyplašili by ho. Musíme se nejdřív o tom Manersovi dozvědět víc.“

„Podle mě je to blbec, šéfe. Když se budu chtít popotit pod cizím jménem, tak si místo Collins Maners

nevymyslím Collins Dickinson Maners. To udělá jen cvok.“

„Anebo někdo, kdo si je zatraceně jistý.“

„Jistý, šéfe? Je to zvrhlý sadista.“

„Jenže sadista nebo maniak, seržante, se nikdy nespokojí s jednou obětí. Když už začal, tak pokračuje.“

Kapitán Collins Maners se ubytoval v hotelu, pak šel se Sandrou navštívit její rodiče. Poseděli u čaje, on vyprávěl o nebezpečných náletech na německá města, však za ně dostal tučet vyznamenání. Choval se sebevědomě, vyprávěl suverénně, jistě těmi hrdinskými historkami nebavil posluchače poprvé. Sandra Ollingová byla na svého snoubence pyšná. Ale když k němu po večeři u rodičů vklouzla v hotelovém pokoji do postele, znovu ho přemlouvala, aby se sebral, jel do Scotland Yardu a všechno jim řekl. Je to přece jeho občanská povinnost. Zvlášť když jde o tak hnusnou vraždu.

„Nemysli na to pořád, Sandie,“ řekl. „Ráno se rozhodnu. Možná že máš pravdu. Mohl bych se vrátit do Londýna a vyřídit to.“

„Udělej to, Collie. Tatínek to taky říkal.“

„Tys jim to vyzvonila?“

„Myslela jsem, že nám poradí. Říkals, že se nás stejně budou vyptávat, když jsme v tom hotelu byli spolu. Kdybys tam zajel, měli bychom to za sebou a nemuseli bychom na to myslet.“

„Já na to vůbec nemyslím, Sandie.“

„Ale já pořád. Musím. Když si představím, že bych tam ležela místo ní.“

Milovali se.

Seržant Doherty zatím zjistil, kdo je Maners.

„Budete se divit, šéfe. Válečný hrdina. Vojenský pilot. Jeden z těch, co denně nasazovali život v boji proti nacistickým letounům. To je ale jen jedna tvář toho pána.“

„Jak to?“

„Má sice plno vyznamenání, ale taky škraloupů. Já vám to přečtu popořádku. Mám to od vojáků. Do armády nastoupil v roce 1936, ale už za rok stál před vojenským soudem, dali mu pět měsíců za rvačku, o rok později se znovu dostal do vězení, protože vystavil nekryté šeky a vloupal se ve vojenskou uniformě do klenotnictví.“

„Ale ale!“ řekl inspektor Corps. „To se nám to hezky vybarvuje. A co vojáci?“

„Vojáci s ním byli spokojeni. Byl jedním z nejlepších pilotů letky. Vynikající posudky. Tak ho zase vzali zpátky.“

„V kterém roce?“

„V devětatřicátém, když ho pustili z basy.“

„V té době potřebovala RAF každého, kdo uměl vzít za knipl.“

„Pak bojoval. Nic víc. Zřejmě ho přešly roupy. Ale dlouho nevydržel dělat dobrotu. V roce 1941 ho vojenský soud odsoudil pro podvod. Vydával se za jiného důstojníka, a dokonce nosil řády, které mu nikdo neudělil.“

„Pořád ještě ho nevyhodili?“

„Je tady kuriózní záznam. Snad přece jen odešel ze služby, protože v roce 1942 létal u nějaké jihoamerické armády pod jménem Armstrong.“

„Já tomu nerozumím,“ řekl inspektor Corps.

„Já taky ne, šéfe. Za války, když jsme potřebovali každého chlapa?“

„Kdy to bylo?“

„Ve dvaačtyřicátém.“

„Jak tam byl dlouho?“

„Zřejmě dva roky. Protože ve čtyřiačtyřicátém už zase létal u RAF. Sestřelili ho nad Německem, dostal se do zajateckého tábora, pak ho vyměnili.“

„To znamená, že je pořád ještě ve službě?“ zeptal se inspektor Corps.

„Ne. Propustili ho do civilu, ale od té doby ho hledají.“

„Kdy ho propustili?“

„Březen 1944.“

„Proč ho hledají?“

„Nevrátil uniformu.“

Collins Maners bydlel zatím v místním hotelu malého městečka v hrabství Sussex pod jménem Collins Dickinson Maners, a přestože měli všichni policisté Velké Británie jeho popis a fotografii, nikoho nenapadlo spojovat pohledného mladého džentlmena v uniformě s hledaným. Procházel se se snoubenkou po městě, seděl s ní v kavárně, večer šli do biografu, před spaním se zastavili na skleničku a po uši zamilovaná Sandra se ani na noc nevracela k rodičům. Nebyla však tak bezstarostná, jak se tvářila. Při každé příležitosti se vracela k odporné vraždě v hotelu, listovala v novinách a znovu a znovu říkala:

„Měl by ses sebrat, Collie, a jet do Londýna.“

„Je to zbytečné. Telefonoval jsem tam.“

„Kam?“

„Do Scotland Yardu. Inspektoru Corpsovi.“

„A co ti řekl?“

„Že jsou tomu chlapovi na stopě.“

„A cos mu řekl ty?“

„Nadiktoval jsem mu přesný popis toho chlapa, co zabil Virginii.“

„Jak víš, že se jmenovala Virginie?“

Zarazil se, ale nevyvedlo ho to z klidu. Usmál se a podíval se jí do očí.

„Asi jsem to četl v novinách. Jo, a ještě mi řekl, že by mi dali vědět, kdyby mě potřebovali. Víš, že ten chlap je mi strašně podobný? Stejně velký, stejné vlasy, stejný obličej. Akorát oči má černé a já mám modré.“

„Naštěstí. Ještě bych tě začala podezírat.“

„Když se mu tak podobám...?! Kdoví, třeba ji mám na svědomí.“

„Nedělej hloupé vtipy, Collie. O tak vážných věcech se nežertuje.“

„Nežertuju, to je fakt. A budeš se divit, ale ta Virginie Holsterová je zas podobná tobě. Bez legrace. Opravdu. Podívej se na její fotky v novinách.“

„Ty mě děšíš, Collie. Jeď do Londýna. Já zatím počkám u rodičů.“

„A pak se hned vezmeme?“

„Proč ne? Když budeš chtít, třeba hned, jak se vrátíš.“

Neměl vlastně žádná zavazadla, a tak odešel druhého dne ráno na nádraží, v jedné ruce aktovku, druhou jen tak v kapse. Nenastoupil však na rychlík do Londýna. Odjel do přímořských lázní Bournemouthu a nastěhoval se do pokoje s výhledem na moře v hotelu Royal jako kapitán Cross. Hned po poledni se objevil na promenádě, obdivoval dívky na pláži. Byl horký letní den, lázeňské město se už z větší části zbavilo znaků přežití války. Zmizely pytle s pískem u sklepních oken, zůstaly šipky označující cestu k protiletectvým krytům. V obchodech s módním zbožím sice ještě neměli dohromady nic, ale restaurace a kavárny byly stále plné. Každý se těšil z nádherného mírového léta. Na pobřežní promenádě se nakrucovaly dívky toužící po partnerovi. Kapitán Cross se prošel párkrát nahoru a dolů a hned si ho všimly. Vypadal výborně, mnohé se za ním nenápadně otočily.

Také bournemouthská policie dostala popis hledaného muže, který se jmenoval křestním jménem Jack. Podobal se kapitánu Crossovi, na rozdíl od něj měl však černé oči. Policejní prezident upozornil své podřízené, že je možné a dokonce pravděpodobné, že se vrah bude snažit dostat přes Kanál do Francie. Proto policisté hlídali především přístav, v hotelích pátrali po cizinci, který cestuje ve společnosti ženy, vždyť i v hotelu v Notting Hillu měl s sebou družku.

Nikoho proto nenapadlo podívat se blíž na osamělého muže, navíc kapitána RAF, který se jmenuje Collins Cross.

Ta dívka, kterou pozval nejdřív na skleničku do kiosku na pláži a později na večeři do restaurace hotelu Royal, se jmenovala Doreen Marshallová. Do Bournemouthu přijela na týdenní dovolenou. Bydlela v jednom z laciných penzionů ve svahu nad promenádou. Té noci nepřišla domů, zůstala v hotelu u svého nového známého. Její spolubydlící ji však postrádala, ohlásila zmizení majitelce penzionu a ta zatelefonovala na policii.

„Ne, konstáble, opravdu nevím, co dělala pak,“ prohlásil kapitán Cross, když se ho zeptali na onen večer. „Nevyznám se tady. Přijel jsem teprve dnes. Pobavili jsme se. Pak jsem ji doprovodil před hotel a ona odešla.“

„Neřekla vám kam?“

„Ani jsem se na to neptal.“

„Zeptal jste se jí, kde bydlí?“

„Ne. Proč? Je to snad důležité, kde kdo bydlí?“

„Nevrátila se.“

„Je mi líto, ale skutečně nevím, jak bych vám pomohl.“

Nikdy se nepodařilo objasnit důvody podivného chování Collinse Manerse. Při výslechu v hotelu se choval odmítavě, nebyl ochoten říci víc než jen to nejnutnější. Sotva však detektivové odešli, vytočil telefonní číslo nejbližší policejní stanice a hlásil se ke spolupráci.

„Tady kapitán Cross. Myslím, že hledáte jistou mladou dámu. Je to tak, vidíte? Pošlete mi do hotelu její fotografii a já vám pomůžu. Anebo víte co? Já za vámi přijdu a domluvíme se.“

„Ne, pane,“ řekl telefonista stroze. „Všechno jsem zaznamenal. Neračte se obtěžovat. Fotografie mladé Doreen nemáme. Je to příliš čerstvý případ. Zavolej-

te později, prosím. Zatím ani nevíme, jestli se jí něco stalo. Prostě nepřišla jednu noc domů.“

„Ale co když ji zavraždili!“ vykřikl bývalý pilot.

„Tak daleko ještě nejsme, pane. Poznačím si váš telefon. Dáme vám vědět, když bude třeba.“

Našli ji za dva dny na pobřeží pod skalním útesem. Byla hrozně zřízena šíleným vrahem a znásilněna. Když mu zemřela pod rukama, šel, natrhal náruč květin a celou ji jimi přikryl.

„Tady je kapitán Cross,“ hlásil se zase do telefonu. „Volal jsem vám předevčírem a včera taky, chtěl jsem vám pomoci. A vidíte! Je mrtvá. Já jsem s ní večeřel, než zmizela. Ne? To je škoda. Nebudu se vnucovat.“

Trvalo ještě další dva dny, než se inspektoru Corposovi a jeho asistentu Doherthymu podařilo spočítat, že jedna a jedna jsou dvě. Vrah jim psal, telefonoval na policii, hrál si s nimi jako kočka s myší. Na vývěsních tabulích policejních strážnic visela jeho fotografie i popisy, a žádný z hlídkujících policistů si ho nevšiml, protože někdo napsal do popisu, že vrah má černé oči, a on měl zatím modré, přitom slova black a blue nejsou tak snadno zaměnitelná. Jenomže lidé jsou chybuující a policisté Scotland Yardu také.

Zatkli ho v hotelu Royal. Tvářil se, jako by je čekal. Dokonce se divil, že jim to tak dlouho trvalo.

„Jak se jmenuju? Maners, přece! Vždyť jsem vám to napsal. Máte to v dopise, že jsem změnil jméno. Podepsal jsem se novým jako Collins Dickinson Maners.“

Bylo to prosté, že se tomu ani nedalo věřit. Strašně znetvořil a zavraždil dvě mladičké dívky, a nikdo netušil proč. Ve stejné době se zamiloval do Sandry Olingové a chystal se, že se s ní ožení. Byl to zvrhlík, sexuální maniak, psychopat, nebo blázen trpící rozpolcením osobnosti?

Našli u něj důkazy. Jedním byla zakrvavená dýka, kterou znetvořil své oběti. V kapse měl perlu z náhr-

delníku Doreen Marshallové a kapesník plný zaschlé krve s několika jejími vlasy. Obžalovali ho a postavili před soud. Poslali ho na vyšetření na psychiatrickou kliniku, protože právem pochybovali o jeho zdravém rozumu. Také jeho snoubenka Sandra skončila na psychiatrii, když se dozvěděla, kdo vlastně je její Collie.

V roce 1946 byla soudní psychiatrie v Anglii na vysoké úrovni. Lékaři provedli testy, pohovory, použili metodu podobnou detektoru lži, pokoušeli se v hypnotickém spánku rozluštit záhadu myšlení hrdinného pilota, hledali příčiny jeho sexuálně motivovaného sadismu ve válečných událostech. Marně. Nikdo z nich ho neoznačil za nepřítelého. Jedna okolnost byla nápadná. Všechny dívky, včetně snoubenky Sandry, se jedna druhé podobaly.

Stál před porotou a všechno zapřel. Soudili ho jen za jednu z obou vražd, takový platí v Anglii zákon. Bránil se! Přesvědčoval.

„Uvědomte si, prosím, že jsem se sám přihlásil Scotland Yardu. Napsal jsem inspektoru Corpsovi a nabídl mu pomoc. Kdybych byl vinen, nešel bych přece sám od sebe na policii. A ve druhém případě také. Třikrát jsem telefonoval na policejní stanici. Co-pak bych to dělal, kdybych Doreen zavraždil? Jsem snad blázen?“

Ne, nebyl blázen. Na tom se soudní znalci shodli. Plně odpovídal za své činy. Odsoudili ho k trestu smrti. Obhájce se odvolal k vyšší instanci. Tam nařídili nové psychiatrické vyšetření. Dopadlo stejně jako předešlé.

Collins Maners zemřel na šibenici 26. října 1946 ve vězení Pentonville. Měl prosté poslední přání. Jako voják před bitvou si dal ještě nalít dvojitou whisky...

SLIČNÁ KNIHOVNICE

„Dovolíte, abych vás vyrušil?“ zeptal se sluha.

„Co se děje, Ronalde?“

„Prosím za prominutí, sire, že přicházím s takovou zprávou před snídaní, ale domnívám se, že mi nic jiného nezbyvá...“

„Je to důležité, Ronalde? Ještě jsem nesnídal.“

„Domnívám se, sire, že je to důležité.“

„Tak povídejte, Ronalde.“

„V zámeckém parku leží mrtvola, sire.“

„Můžete mi říct jaká mrtvola, Ronalde?“

„Nemohu, sire. Neznám ji.“

„Kde leží, Ronalde?“

„Za jilmy, sire. V rododendronovém houští.“

„Kdy jste ji objevil, Ronalde?“

„Já jsem ji, sire, neobjevil. Našel ji zahradník.“

„Kdy ji našel?“

„Hned ráno, sire, když přišel do práce.“

„Jak vypadá ta mrtvola, Ronalde?“

„Já jsem ji neviděl, sire, ale zahradník říká, že velmi dobře.“

„Jak tomu mám rozumět? Mrtvoly málokdy vypadají velmi dobře.“

„Ta dívka prý byla hezká.“

„Tak ona je to navíc ještě žena!“

„Ano, sire, mladá a docela nahá.“

„Zavolám policii. Vy se postaráte, Ronalde, aby se to nerozkřiklo po okolí, a aby nikdo s ničím nehýbal.“